

INVENTATORUL IN ACTIUNE

Factori favorizanti multipli si-au lasat amprenta asupra drumului anevoios pe care am pornit, dar rolul hotarator l-a avut invatatorul din sat, dl. Orest Tormiuc, care ne-a lasat imaginatia libera sa construim la lucru manual tot ce ne trecea prin minte. Eu realizasem prin clasa IV-a (aveam 10 ani) un razboi de tesut in miniatura aprox 35 cm x 15 cm, identic cu al mamei, miniatura era functionala, a fost pastrata in vitrina scolii pana la Revolutie.

Eram in clasa VI, 1962 la scoala din satul vecin, Pietroasa, resedinta de comuna, acolo alt profesor pasionat pentru fizica (dl. Krautner Hering) faceam cele mai neobisnuite experiente. Parintii mei aveau 2 aparate de radio acasa, unul National si unul Cora, productie romaneasca, mergeau cu 20 baterii de 4,5 V si o pila de 1,5 V, ma fascinau, dar nu intelegeam mare lucru si nu ma multumea ceva, mi-am facut o galena, dar trebuia sa ascult in casca, am luat pile de la un aparat de radio si am inseriat cu casca si un ac ce mi l-a dat mama de la baticul ei, am inceput sa caut puncte de contact pe cristalul galenei, alimentand-o, auditia a fost tare si am fost nevoit sa pun un difuzor in locul castii. Bunicul vazand reusita (el era brigadier silvic la ocolul silvic Cosava), dar si toate piesele “imprastiate” pe masa, mi-a dat o coperta de la agenda de servicii ca sa “plantez” piesele pe ea, – bobina, cristal, condensator variabil, fire. L-am lasat sa functioneze zi si noapte, pila s-a terminat, a trebuit sa recurg la alta alimentare. Alimentarea din pamant. Mama mi-a dat un vas din cupru in care am pus carbune, sare, apa, le-am introdus in pamant, in centru am pus carbunele de la pila consumata, scoteam 1,5 V. Aparatul a functionat asa mult timp. Bunicul le-a spus la niste reparatori de radio Monory Francisc din Faget si Margina (unul mecanic sef – Pfau Jozef – cu care ulterior am lucrat aprox 25 de ani la Tomesti), ei au venit la noi acasa sa vada minunatia exclamand: “Fantastic, nepotul dvs. nu stie ce a inventat, americanii cu cativa ani inainte au facut acest lucru, acesta este tranzistorul, nepotul dvs. peste ani isi va aduce aminte cu drag de aceasta reusita” (Monory Francisc – Faget).

Parintii doreau sa ma trimita la scoala silvica, dar intervine Presedintele Filialei Lugoj – Ladislau Zehan, unde lucra tata, in prezenta mea, le-a spus parintilor: “Voi nu vedeti ce inclinatie are copilul vostru, cum puteti sa-l dati la Silvica, trimiteti-l urgent la o scoala tehnica”. Cu dl. Zehan am ramas prieten pana a plecat in Germania definitiv, in 2007 la 87 de ani. Mi-a fost o mare calauza si la Liceu la Lugoj, m-a dat pe mana celor mai buni profesori de la Brediceanu, prof. Vidoni, profesorii Streianu etc.

Parintii m-au trimis la o scoala din Tg. Mures unde s-a invatat tot ce inseamna tehnica, cu practica in productie la fabrici de renume. Encsel Mauritiu, Ludovic Minski, Fabrica de Zahar, Fabrica de mobila, Combinatul Chimic, lucram in laboratoare si ateliere cu profil, electric si de termotehnica, la terminarea scolii profesionale angajarea a fost garantata, la STITOM – Tomesti Jud. Timis, dupa 1 luna de probe, am intrat in schimburi, eram 2 electricieni pe schimb, fabrica avea 1700 muncitori, aprox 200 motoare electrice in functie si sute alte aparate electrice.

În afara serviciului reparam aparate de radio, televizoare, construim antene pentru TV, reparam cu ușurință mașini de cusut, frigider, arme pentru vânatori, tata și bunicul aveau câte 2 arme, câte una de vânatoare și câte una militară de serviciu. Mergeam frecvent la vânatoare cu ei. La serviciu, după câteva luni, am fost trimis la București la școala de Metrologie. Pasiunea o aveam așa de mare, că la schitele de aparate desenate de profesori pe tablă = lăsând lipsa în schite – 1-2 piese, știam ce lipsește și ce rol aveau. Am terminat școala cu 9,97. La întoarcere în fabrică, am primit întreg sectorul Metrologie – Termotehnic în subordine, aveam 18 ani, în scurt timp am fost trimis pentru câteva luni la specializare la Marile Laboratoare de metrologie – termotehnica de la Fântâna Sighisoara, cu acei oameni minunati, am ținut legătura profesională 30 de ani, până au plecat în Germania (2000). În fabrică realizasem nenumărate inovații în tehnica de măsurare, inclusiv în tehnica de protecție a motoarelor electrice.

La 19 ani am plecat în armată unde am fost ținut în regiment (undeva la marginea Bucureștiului). Mi s-au dat stațiile de distribuție și alimentare în primire, după numai 1 luna, erau 5 colonei, banateni în regiment. Fiind regiment mare cu multe secții, erau multe motoare electrice, arderea lor era ceva la ordinea zilei, în scurt timp am rezolvat tehnic acest deziderat, nu s-a mai ars nici unul cât am stat în unitate, tehnic era vorba de a 3-a fază care era descoperită, eu o rezolvam cu mult timp înainte, în producție. Comandantul regimentului colonelul Mocanu, viitorul general, comandant al CAT-ului București, mi-a dat 5 zile permisie pentru rezolvarea tehnica. În atelierul care îl aveam în primire, în timpul “relax” realizam câte un aparat de radio cu 2 tranzistori în sistem reflex, funcționau în difuzor, montajul îl așezam în cutii de bandă izolatoare, reparam ceasuri pentru soldați, pictam balerine pe cadranele ceasurilor soldaților și coloram fotografiile alb-negru, în color, printr-o tehnică simplă, le țineam în apă, apoi le coloram viu, le spalăm din nou și le uscăm. Mă împrietenisem cu majoritatea ofițerilor, adesea mă chemau să le repar acasă instalații, frigider, radio, candelabre. La întoarcerea din armată la serviciu, mi-am reprimis sectorul metrologie – termotehnica.

Au fost aduse cuptoare din Franța, tip nou, acestea curgeau la 6-7 luni, erau cuptoare închise, greu de ținut sub control, au fost aduși specialiști, proiectanți, dar fenomenul se repeta, directorul de atunci – Schweller Francisc, venit de aprox 1 an în fabrică, este informat de inovațiile mele și mă cheamă la el în birou spunându-mi: “Davidoni, numai tu ne poți salva, cum ai reușit să salvezi creuzetele de la cuptorul cu oale, pentru care te-am felicitat atunci, dar și acum, ai mână liberă 30 de zile, să faci ce vrei tu cu cuptorul vana I, și dacă sare în aer, eu răspund, dar să găsești cauza de ce ne-am curs 2 vane noi până acum și e în prag să curgă și asta, știi că vei reuși, știi de celelalte reușite ale tale, chiar dacă se bat alții cu caramida în piept că le-au făcut ei”. Mi-am luat sarcina serios, chiar dacă aveam 22 de ani, am realizat un termocuplu subțire de circa 2 m lungime și l-am introdus printre blocurile de corhart sub stratul de jos al sticlei și am urmărit foarte atent fluctuațiile valorilor, inclusiv efectuând diferite corecții de alți parametrii, am dat de cauză, reușind în plus să găsim cu această ocazie și cauza deteriorării pastei de sticlă care adesea aducea pierderi de 60-90% din producție, soluția tehnică a fost semnată de director în 12.02.1972 și brevetată de OSIM. Soluția s-a aplicat în 47 de fabrici din țară, nu a mai curs niciodată vrem cuptor la noi, toate au funcționat între 4 și 5 ani, fata de 2 ani cât garanta firma din Franța pentru blocurile refractare, iar cuptorul pe care am experimentat, vatra a rezistat 9 ani, 2 cicluri de exploatare. Pe plan mondial nu se cunoaște nici acum aceste mecanisme, în Boemia în 2005 le-a curs un cuptor, în condiții ce

le-am avut noi in 1972, iar in Polonia, in 2010 inca au situatii asemanatoare, oprindu-se fabrica pe acest motiv (confirmare, prieten sticlar roman care lucra la acea fabrica). Directorul Schweller, cand a semnat descrierea inventiei in 1972 a afirmat in secretariat: “Am stiut ca va reusi sa gaseasca solutia tehnica, oriunde este creierul sigur iese ceva bun, acest om nu se va opri aici, sigur va face inventii care vor rasuna in toata lumea”. In fata ignorantilor (eram para urmarit si reclamat la toate nivelele de “intrusi” periculosi) le spunea injurandu-i: “Ba, tu-va Dumnezeu vostru inca, voi trebuie sa fiti ca Davidoni nu el ca voi, niste betivi si hoti, uitativ-a cate aduce catre fabrica si cat de rapid gaseste solutii pentru problemele ce apar in procesul de productie, daca fabrica asta merge ca un cea elvetian, se datoreaza creierului lui”.

In toate sectoarele de activitate aveam inovatii cu certificat

Au aparut reclamatii la produsele mari de export cu referire la planeitate ci si cotele pe verticala, nu se puteau masura decat cu ruleta, intr-o delegatie de Bucuresti, ajung la depozitul MIU, unde vad 4 sublere mari de 500 mm, fabricatie Germana, aveau vernierul din crom, exact ce mi-ar fi trebuit pe sectii, le cer de la seful de depozit, acest ii zice: “luati-le dle Davidoni, sa ma scap de ele, de 10 ani sunt aici, nu stiu cine le-a comandat”. Mi le-a dat fara acte, am plecat direct la Resita cu ele, unde au facut pentru fiecare, platforme cromate pentru masurarea planeitatii, le-am adoptat pentru masuratori pe verticala, iar la cursor am sudat o placuta vidia pentru trasare directa in vederea decalotarii, a fost una din inovatiile acceptata de CTC-iste cu mare bucurie, am extins ideea si la masinile de decalotat, au fost salvate zeci de produse la fiecare sortiment si nu a mai fost niciodata nici o reclamatie nici din SUA, nici din RFG, am primit o prima de 20.000 lei, iar patronul RASTAL din RFG, dl. Wrinkler, de sarbatorile de iarna imi trimitea in fiecare an 1 colet mare cu jucarii si dulciuri pentru cei 3 copii ai mei. Fabrica producea 18-20.000 produse/zi (pahare, vase, bomboniere, etc) in 16.000 modele/an, 94% era export.

Erau probleme la recoacere, conform tehnologiei se admiteau 10-15 pierderi, eu am gasit solutii de s-au redus pana la maxim ...1%, inovatii de evitarea curentilor de aer pe tunelul de recoacere – perdele mobile din aluminiu, tester care mergea pe banda cu produsele la 520°C si la capatul benzii imi arata temperatura varf maxim, direct din tunel, Tester portabil cu auto alimentare cu care oricine putea masura rapid in orice punct temperatura celor 10 puncte de masurare si inregistrare a valorilor permanent 24 din 24 ore. Era totul tinut sub control. Se cereau economisiri de combustibili, veneau sefi de la partid, din minister, centrala, cu ton ridicat, cereau masuri urgente si nimeni nu facea nimic. Schweller plecase din fabrica, au ramas director tehnic Pasare Ion si dir. gen. Seculici Gheorghe, au auzit de la “cracotasi” ca as avea solutii pentru acest lucru, am fost chemat urgent la dansii in birou; dir. Pasare: “Ionica, am auzit ca ai o idee de reducere de combustibil, daca nu luam masuri se reduc salariile, nu se vor mai da prime s-au ne oprim, fa ceva ca nu am pe altcineva si ti-am curatat “drumul”, i-am pus pe alte functii numai sa nu-ti stea in cale. Drumul tau este bun, nu te mai impiedica in “paie”, daca apare vreo buturuga, treci peste ea, iar daca iti apare un “stejar” in cale ocoleste-l si mergi mai departe. Nici nu stii cat esti de protejat”. Eu = Da dle director, sa vad cu ce oameni voi putea sa lucrez. Dir. Seculici: “Davidoni, uite, aici o coala de hartie si un pix si scrie acum lista cu oamenii de care ai nevoie si ce materiale iti trebuie, pana ma intorc de la Bucuresti, de la Suzana Girdea, ministra MIU si Pasare din Germania, ai o saptamana, instalatia sa fie gata, stiu c-o poti face, ai mana libera”. Asa a fost, am facut primul

recuperator de apa calda din Romania care functiona fara pompe, doar prin presiunea hidrostatica, bazinul de 8 tone, montat pe acoperisul unei sectii, iar alimentarea sectiilor de gravura si slaif era prin cadere libera. Asigura 60t/zi-40°C. (Plansa 1) Am primit Certificat de Inovatie si 10.000 lei prima, inclusiv si cei 2 sudori, i-am trecut si pe ei atat pe certificat cat si cu prime.

Dupa ce s-au intors dansii, eu am plecat la mare cu sotia si copiii, aveam 12 zile de stat la Mamaia, dar dupa 7 zile am venit acasa, iubeam instalatia, ca pe copiii mei si pe sotie, ei m-au inteles, nu mai puteam dormi de dor sa vad cum functioneaza, am fost nevoit sa mai fac in regim de urgenta pe cuptoarele de recoacere pentru a ajuta consumul mare de apa calda, se consumau 150-200 t/zi. Am aflat de la conducere, nefiind surprins de altfel, ca nu un maistru a fost prins intr-o noapte inchizand robinetul de alimentare, a instalatiei, de catre ofiterul de servicii. Instalatia nu a avut nimic. Dir. Pasare: – “Ce ai dori sa-i facem, il ai la mana acum” Eu: “Nimic. El nu trebuie sa stie ca eu stiu acest lucru. Eu am prevazut 3 sisteme de protectie totala, inclusiv faptul ca am calculat suprafata de transfer ca sa lucreze in regim suprasaturatie, ca in situatii extreme sa nu atinga temperatura de fierbere 100°C, temperatura maxima fiind 60°C.” Instalatia avea girul de inventie dar ar fi durat mult timp pentru iesirea brevetului. Certificatele de Inovator se eliberau in 30 de zile de la venirea comisiei tehnice din Institutul de Proiectari si M.I.U. – Bucuresti, iar prima se lua in circa 10 zile. Antagonistii mei dar si ai conducerii in frunte cu primarul de atunci, au format 3 echipe de lucru ca sa faca recuperatorare ca ale mele pentru economisiri c.c. si productie apa calda. Primul recuperator pus in functie a sarit in aer in 1/2 ora de la pornire, arzand cu abur sticlarii, care lucrau pe cuptor. Toata conducerea a venit la fata locului, inclusiv pompierii: Dir. Pasare, aruncandu-si palaria de pamant: “Ba, prostii dracului, nici sa-l copiati pe Davidoni nu ati putut, uitati-va la ele, sunt la 10 metrii de voi si functioneaza de mai mult de 1 an, fara nici o problema. Vedeti de ce-l platesc asa bine, iar de acum ii voi da lunar 1000 lei prima de export si prima de inovare pe langa salar, imi dau seama ca e de neegalat”. Eu eram la o cura alpina pentru refacere, de cate 10 zile, trimis de dir. Pasare prin medici, prieteni de-ai dansului, din Timisoara. Toate tarile avansate, SUA, Franta, Japonia, etc. au asemenea programe si astazi = 4 concedii de refacere pe an, pe banii statului pentru inventatori (cartea “computere si trandafiri” 1981). Statiunea era a C.C. ului si in dormitor eram cu un batran contabil sef din Ministerul de finante si un director de la Directia Agricola Bucuresti. Cele intamplate mai sus, mi-au fost relatate de batranul fochist Gavriloni Gh. Care este in viata si acum = 2010. El era de servicii la cuptoare. Ca raspuns la respectul conducerii fata de mine, am conceput repede un nou timp de schimbator de caldura = aer – aer, aduceam caldura din varful cosului, incalzind aerul din atmosfera si introducerea lui in injectoare fara ventilator. A redus consumul cuptorului cu 15%.

A sosit comisia de la Bucuresti, director institut proiectari cuptoare, director tehnic si sef lucrari Miu = dezvoltare. Dir Institutului, dl. Spiridon imi era prieten, dar mi-a zis: “Davidoni eu am terminat facultatea in Paris, cu mine nu faci glume, unde ai plasat ventilatorul in instalatie”. Eu: Dl. Director, daca il gasiti nu vreau brevet Directorul tehnic, era deja pe sub cuptor, a iesit plin de pacura si paianjeni pe haine, spunand: “Dle director, instalatia nu are ventilator”. Directorul meu, dl. Pasare stia ca merge pe un alt principiu si radea cu satisfactie. Comisia a recurs la inchiderea tirajului, inventia functiona si fara tiraj, am oprit injectoarele, inventia functiona si cu injectoarele oprite. D. Spiridon: “Davidoni, cum functioneaza, ce mecanism are la baza” Eu: Ghiciti, dle director...curentii ascensionali din punct x fac vacuum in punct y si imi aduce caldura

de la 10-20 m si chiar 40 m. Dl. Spiridon: “Davidoni, daca erai in Japonia, in 10 minute imparatul Hiro Hito ti-ar da 1 mil dolari pentru idee, chiar daca aduceai 1°C prin acest sistem, dar tu ai adus 150°C, aproape 50% din temperatura de la cos.” Instalatia a fost brevetata si Medaliata cu Argint la Geneva. – O fabrica din Bucuresti primeste un cuptor de sticla din China, ca ajutor la cutremurul din 1977, au venit 4 ingineri din China sa il monteze si sa-l porneasca. Nu au putut sa-l porneasca, timp de 1 saptamana nu s-a putut urca temperatura de la 400°C, s-a dat telefon la Tomesti pentru a trimite fochisti batrani pentru a rezolva problema. Directorul Pasare i-a zis directorului Spiridon: “Ti-l trimit pe Davidoni, daca el zice ca trebuie oprit cuptorul, sa opriti cuptorul si daca zice ca il va porni sa-l lasati sa faca ce stie el la cuptor” (aveam 27 de ani).

Am ajuns seara in Bucuresti, la fabrica de sticla, m-au asteptat dl. dir. Spiridon si cei 4 ingineri din China, eu aveam cu mine un lacatus sa ma ajute. De seara pana dimineata am fost lasati singuri, nici paznicul nu a intrat in sectie, dimineata cuptorul era pornit si in parametrii conform curbei de temperare, am stat 10 zile pana am ajuns la parametrii de lucru – 1500 °C. Am cerut sa fiu lasat sa reglez cuptorul dupa un brevet de-al meu, dar mi s-a spus ca il va regla echipa din China.

Am stat pana la finalizare, am observat unde un parametru nu era bun si i-am spus dl. Spiridon: “pe aici va curge sticla in maxim 6 luni”. Pentru ce am rezolvat – instantaneu ca solutie inovativa, am primit certificat de inovator si am modernizat-o in timp si am aplicata-o la toate cuptoarele de la noi timp de 25 de ani. La 6 luni dir. Spiridon a venit la Tomesti la dl. Dri. Pasare – Dl. Spiridon: “Davidoni, de unde ai stiut ca va curge cuptorul in 6 luni si mai ales prin acel loc care mi l-ai aratat ? Cuptorul a curs pe acolo, 120 t sticla a curs in 2 ore, toate masinile de la pompieri au fost aduse la fata locului.” – Eu: Dle Director, am un brevet in domeniu il pun la dispozitia dvs si al institutului si nu vreau nimic in schimb. – Dir Pasare, radia. M-au felicitat amandoi.

IN AFARA SERVICIULUI

In 1973 vedeam risipele de curent si combustibil peste tot, parca simteam ca asa nu v-a mai merge mult, am conceput si realizat o Instalatie eoliana la salasul parintilor, unde bunicul avea o stupina, pe munte, erau locurile noastre pentru recolte.

In 1974 s-a anuntat marea criza a petrolului. Instalatia eoliana a functionat pana in 1996, alimentand 4 becuri la cabana parintilor. Peste ani am realizat alt tip de retor eolian, brevetat si cesionat Universitatii Politehnica Timisoara. A fost medaliat la TIBCO, medalia revenind Politehnicii.

In 1974: I-am zis Primarului Chicinas sa faca la Valea lui Liman o cabana turistica pentru sticlari ca eu voi face o turbina de curent de 4,5 m diametru si o putere de 10kW=380V. Aveam la Dispozitie totul-materiale, 10-20 oameni zilnic, intr-o saptamana am pus-o in functie, 2 ani a alimentat motelul cu curent de la apa. Nenumarate articole in presa despre reusita, dar in nici unul nu era numele meu, decat al activistilor de UTC, PCR, primar. Am suferit mult.

Ei cu alti meseriasi au incercat sa faca inca una identica cu a mea din Valea Sasa (foto alaturat), am mers din curiozitate sa vad ce fac, i-am spus la seful sudorilor ca nu va merge, ei au montat-o si seara ma uitam la ei cum trageau de curelele turbinei si generatorului sa se invarta, dar nu s-a invartit. Dimineata m-a chemat dl. Chicinas, primarul, la dansul sa fac ceva ca nu se invarte turbina desi apa avea debit si cadere circa 5 m. Apa avea forta de 50CP. Eu: Am stiu dl. primar ca nu va merge, nu se elibereaza apa la timp din turbina, in maxim 1 ora o pornesc, dar imi dati un sudor. Am rarit cupele si ridicat ansamblu pentru evacuare rapida a apei. S-au aprins becurile din colonie si iluminatul public. Dl. Primar: Fantastic, ce simplu. In articolele din presa tot ei erau. Mi s-a dublat suferinta, mai ales ca in echipa lor erau antagonistii mei.

In 1977 am realizat Micro hidro pentru cabanele forestiere si de vanatoare (foto alaturat) in zona Valea Sasa, Deal Silvic, Ocolul Silvic Cosava, unde avea tata canton silvic. Am stabilit locul de amplasare, tata cu 4 vanatori am facut barajul si jgheabul lung de 14 m, inaltime cadere 3 metri. Am dus turbina cu trenul forestier, am incarcat-o singur pe tren, dupa ce am descarcat-o pe niste traverse din camionul cu care am transportat-o. Mecanicul de locomotiva nu a vrut sa ma ajute, radea, spunand ca se arunca sub tren daca el vede becuri aprinse in Valea Sasa. Pana seara a fost montata, s-au aprins becurile, dar la 60% era voltajul din cat imi trebuia, apa era mica, chiar daca avea cadere.

I-am spus Tofistului Popa sa lege cablul de ea si sa o smulga din pamant sa o duca cu 100 de metri spre apa mare a Begheiului. Batranii vanatori au ramas incremeniti. La drujbistul Costel Laluta i-am spus sa taie o salcie mare aprox 80cm-100cm in diametru care era intr-o curba a apei, mai aveam maxim 2 ore la dispozitie pana se intuneca. Tofistul a plantat stalpii turbinei, drujbistul a facut barajul de a ridicat apa cu aprox 1 m (asa a functionat vreo 5 ani, pana am dezvoltat-o si ridicat diguri cu un buldozer) eu am sapat santul de aductiune pana la jgheab.

Vanatorii au inceput sa ne ajute la consolidare cand am vizut primul suvoi de apa ca curge pe jgheab, era aproape intuneric, am dat drumul la debitul maxim, becuri de 24 V de vagon CFR, s-au aprins ca lumina de sudura. Vanatorii: "Nepoate Ioane, n-am crezut ca urci apa pana aici, am incremenit toti cand ai smuls-o cu TAFUL (Tractor forestier articulat) si ai adus-o aici." Tata: "El asa este, foarte ambitios si nu se da batut pana nu reusestesa faca un lucru cum stie ca trebuie sa fie". Dinamul mi-l daduse domnul Pfau, il avea dat la o moara din Ohaba pentru curent si cel de la Instalatia Eolian tot dansul mi l-a dat, erau de la tanchete germane din razboi, frontul din Serbia. Pentru asa ceva le-am adus de pe front cu Edy (fost seful meu in primele 3 luni de servicii), dar noi nu am avut bani sa facem turbinele – avea lacrimi in ochi cand mi le-a dat, avea o bucurie, care la noi nu se intalneste, ca am dat viata si visurilor lor.

Pe 1 Mai 1977 am inaugurat – centrala cu toti sefii de la Silvica, au adus muzica si servitoare pentru mancare si dans. Dupa cateva luni, dinamul a disparut urma sa vina televiziunea, aveam 2 zile sa fac rost de altul de 24 V, dar nu am gasit si un mecanic auto, prieten, mi-a dat 2 buc de 12 V, de camion, le-am montat in serie si au functionat. Mecanicul de locomotiva l-a luat, mi-au spus drujbistii, tata s-a dus dupa el, dar mie nu mai imi trebuia, n-am vrut sa-l mai primesc.

Ulterior, Inspectorul Balintoni, I.J.S. Timisoara mi-a spus sa modernizez aductiunea, sa fac sustinerea din beton, cum este si astazi, ca imi da 120.000 lei pentru ea. Eu am investit 40.000 lei

(1980) pentru plata dulgherilor, generator CFR = 5kW, cutie de viteza si cardan de camion, tablouri de comanda, cabana – Statie, asa a functionat pana in 2000, cu neoane de 220V, becuri pentru 3 cabane de 220V. Am mers sa imi iau banii, promisi, dar nu mai era nici un leu.

“Asa este in lumea asta” – mi-a spus dl. Balintoni intotdeauna cand cineva face ceva deosebit, trebuie sa ia altii banii si cineva sa tulbure apele”. Nu am recuperat nici un leu. Instalatia a functionat pana dupa revolutie cand au inceput sa fure cablurile (300 m.l.) tablourile, transformatoare.

Am mers la dl. Dir Balintoni, i-am spus situatia din tern si mi-a zis: “Dle Davidoni, este agrgatul dvs, este realizat de dvs. eu zic sa mergeti sa-l luati cu un TAF si sa-l duceti acasa, ca altfel va fura si turbina aprox 300 kg si cutia de viteza, generator (are aprox 150kg). Le-am dus acasa la tomesti, in fata blocului, dupa o saptamana cutia de viteza era furata.”